

[Transcript] Čestmír Strakatý / Jiří Padevět. Věčný antisemitismus, kolaborace a snaha přežít, hrdinství a komunistická (ne)totalita

Tady je Čestmír strakatý, vítejte u dalšího dílu mého podkástu.
Moc děkuju za všechnu podporu na hero-hero.co o Lmeno Čestmír.
Nové rozhovody každé úterý a pátek.
A dnes se mým hostem, spisovatel, nakladatel, badatel, ostří komentátor, Jeří Padevět. Vítám vás dobrý den.
Děkuju za pozvání.
Proce 1988 jste se dál kních kupcem, ještě za komunizmu bylo vám 22 let tédy.
Proč vlastně za té doby nesvobody jste si řekl chci ke kniha?
Tak já jsem původně chtěl do Antikvariátu, což bylo prostředí ještě leko svobodnější než kniha kupetství.
A protože národní podnik kniha, který v té doby spravoval centrálně všechny Antikvariáty v celém socijalistickém Česko-Slovensku, neměl žádném preském Antikvariátu volné místo.
Teď jsem řekl, o tam místa byl velký zájem, protože to byl nesmírně cenný zdroj dobrých knihech.
Tak jsem nakonec zakotl v knihku kupetství Česko-Slovenský spisovatel, které bylo na národní třide dneska je tam banka.
A to knihku kupetství bylo reprezentační a vypadlo jako mauzolejom trochu.
A já jsem, především jsem se chtěl prostě dostat ke knížkám, protože což mladí děváci nebudou vědět, za komunizmu to chodilo tak nebo v těch 70. a 80.
Takže byly takzvané knižní čtvrtky.
Znamená, že kniží novenky vycházely pouze ve čtvrtek a stáli spokud vyšlo něco zajímavého, tak se stála velmi dlo a frontáne na každého se dostalo.
Přeci kniha byla vzácnou komoditou v postatě, což dneska už si nedovede nikdo představy.
Podpultové zboží.
Přesně tak.
Zboží je učené kestně něpotom třeba.
A takže jsem chtěl být úzdroje a když jsem byl přijat, tak jsem vlastně zjistil, že to nejenom vypadá jako mauzolejom, to kniž koupetství, ale zároveň trošku jako mauzolom funguje.
Takže tam byly regály až do stropu, ten strop byl někde ve 3-4 metrach.
A ty horní police byly plné spisu lenina sovietských klasiků a podobných kniž, které si někdo koupil možná jednou za rok, být to jako pomstu někomy nebo je z toho, nebo jako nevím, do závodní knižovny místnil na cek komunistické strany.
Nebo něco takového čověty regály byly nesmě zaprášené a jedním z mých úkolu bylo je občas o 3 tvlhtým a dríkem, takže možná, že ty knihy někde plesnivý do dnes.
Otíral jste sovietské klasiky a myslitele.
Otíral jsem samotného Vladímireli Čelenina.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Jiří Padevět. Věčný antisemitismus, kolaborace a snaha přežít, hrdinství a komunistická (ne)totalita

Vy jste zmínil, že ty čtvrtky byla tam možnost dostat se k nim knihám, ale zároveň rok 88 to je tak jako napomezí té doby, která vlastně byla nesvobodná a byla svobodná posléze. Ale v roce 88 asi ještě samizdatová literatura a podobné věci se tam neoběvovali. No v knihku by jste určitě, samozřejmě samizdatová literatura se prodávala po hospodách, spíš. To víme, ale spíš myslím ten typ literatury. Ne, ne určitě, ale nicméně vycházely knihy, které byt s oba před 20 lety, no 20 ano, všetě 10 letek ano, které by třeba rozhodně v 50 letech nebo nebo by hem normalizace nevyšli, že to uvolnění v rámci knižního trhu bylo maličké, ale přece mňáke už tam bylo vyšel Třebo Ladislav Klíma, který by by rozhodně byem v 70 lete asi nevyšel. Já vnímám v posledních měsících, možná v posledních několika málo jednotkách let, znovu rozostřenoutu diskusi o tom, co je totalita. To byla totalita, protože rok 88. a 80. lete obocně, tam jsou úplně jiná než 50 let. Jasně, ale zároveň tam i vzpomínky těchhdejších pamětníků prostě jsou taky různé. Někdo říká, už jsme cítili tání, už to končilo, už se to rozvolňovalo. Někdo říká, žilo se rám hrozně, myslii jsme si, že to tady bude navždy. Takže to je asi taky otázka, jak to kdo má? Jak to kdo má, v jaké byl konkrétní situaci, ona to vzpomínání vždycky sanřej osobně zabarvené, vždycky tam nějaký zpomínkový optimizmus. A pokud můjme o Československém komunizmu, tak já si myslím, že určitě nutné těch 40 let prostě dělit na různá období. Že opravdu ten přelom 40. a 50. let byla děsivá brutální totalita, na prsto krvavá v 60. letech, protože 3. do roku 1963 fungoval ještě jeden z oranových komunistických lágrů na Yahymovsku, tak ta 60. leta berem je určité uvolnění. Byť zase to bylo uvolnit jenom takové, jak je důvodla komunistická strana. A 70. leta jistě je tuhá normalizace, která si myslím, že hodně lámala charák, který hodně nutila lidi k rozhodnutím, před krábitřa v demokracii nebyli někdy postaveni, rozhodnutí jako v 50. letech netýkala života a smrtě už se títila. Třeba toho jestli, když žádně co udělám, jestli moje děti budou moc istorové vysokou školu, nebo když žádně co udělám, jestli nepřídil zaměstnání. I tohle je prostě dramatická volba. A ta 80. leta byla velmi podobná, jako ta 70. leta máte pravdu,

že tímto druhé číslo v tom ozmičku tam roce bylo vyšší,
tak ta doba byla trochu jiná.
A já myslím, že spoustě jeden bylo jasné,
že kteří měli informace,
že ten komunistický režim se už nemůže dlouho držet,
protože především už nebyl komunistický.
Byla to prostě jaká si podivná oligarchie,
která kromě pár fanatiků typu,
milou, že jakéž je prostě chtěla spíš prebendy
a moc faktickou, moc ekonomickou,
vlastně než ideologii.
Nicméně říct, byla to totalita je vlastně chybné,
protože je reálně to celé to období nepopisuje.
Popisuje to část toho období nebo části toho období.
Tak i totalitě je několik definic,
takže jako velmi těžko říct, ale rozhodně v 50. letech,
a myslím, že do začátku 60. let to nesporně totalita byla.
Ale rozhodně to byl vždycky režim.
To slovo režim zase je jako plovoucí trošku,
ale až do roku 1989 my měli vládu jedné strany,
které byli existovali formálně jiné politické strany,
ale které byli naprosto podřízeny komunistické straně
pro lesle agenty státní bezpečnosti,
a tato strana rozhodovalo všem.
Rozhodovala strana, a zase asi vracím do těch 50. let.
Tam už asi dneska každý ví,
že v 50. letech padli rusutky smrtě, padli kdo dostal,
25. letech si v podstatě odychl,
ale o těch rusucích na rozhodoval ten soud primárně.
Ten je vyskol, ale těch rusucích rozhodovala strana.
A když někdo v diskuzi použije pro dnešní dobu slovo režim?
No tak to je znamodřeně idiot.
Tam jako nelze, nelze říci,
jednak pokud použije slovo režim a nic se mu nestane,
tak to znamená, že se miní.
Jak to myslíte?
No protože může si říkat, co chce,
a nikdo mu za to nic neudělá.
Kdyby použil v 50. letech slovo režim,
tak končí foranovým lágru.
No ale oni zároveň, těchle lidí,
kteří tohle to říkají v této době,
pak říkají, ale je tu cenzura,

protože my nemůžeme rakušan tohle a tak dále.
Rozumíte?
Vnímají ta reality.
Jasně, je pokřivené.
Je strašně pokřivené.
Zjevnějí velmi subjektiv.
Cenzuru vždycky vykonává jenom stát,
to znamená, že pokud někomu smaže příspěvěk Facebook
nebo Twitter, tak to není cenzura,
tak to je prostě opatření z úkromého subjektu.
A myslím, že máme dost zákoných norem,
které by mohli upravovat tu,
diskuzili v hřeném prostoru,
ale nejsou aplikovány.
Máte pocit, že by měla být,
měli by tě normy upravovali.
Mám pocit, že kdyby kovod vám někdo vyhrožuje
na Facebooku smrtí, tak by měl být potrestan.
Podobně jakoby vám vyhrožilo smrtí sočí do očí.
A vám někdo vyhrožuje?
Mě ne, zatím.
Třeba pod dnešním rozhovoru, k tomu dojde.
Tak vy si neberete servítky občas na těch sociálních sítích?
No, ale nejsem hrubý.
Myslím, že na to můžou být asi různé názory.
Když se vrátím zpátky k tomu,
k tomu, k té povaze toho minulého režimu,
o které diskuzi,
ta snáha vidět tu dobou jinak hledat na ní to pozitivní,
řekněme bez nějakého ideologického zatížení,
nebo jak to, jak to, jako běříc,
realist racionálně nebo pragmaticky, nevím jak to říkne.
Rozumíte tomu?
Rozumím.
V každé době se máne do dobré.
Za protektátu se mělo spousta lidí
v rámci možného, v rámci,
v rámci té celkové situace dobře
věřili tomu minimálně co do roku 1943,
že nazistické německo zvítězí.
A že skutečně buduje jakou si novou Evropu,
které se budou mít všichni dělníci,
rovníci dobře budou si mít všichni rádi.

Stejně tak tomu měří lidé před UNRM48
volili komunistickou stranu.
Ty volby si ce nebyli tleně slobodné,
ale byli demokratické, rozhodně nebyli zmanipulované.
A byť teda někteří občané z nich byli veloučení
a ty lidé prostě volili komunistickou stranu,
protože byli přesvětěni o tom,
že se jim lépe povede.
Jenže boužel komunistel hali jako vždycky.
Máte pocit, že ta většina,
která v té společnosti je,
a ono to asi platí i pro ten protektorát na koniec,
je vlastně souhlasící.
Je vlastně přežívající.
Myslím, že vlastně ani nemožná souhlasící,
to je příliš už jako ostre.
Já jsem, že je prostě loztejná.
Že opravdu v řadě lidí stačí,
že je dostatek,
a že nejsou drahé potravené
a jim celkem jedno,
jestli tady je koalice spolu
nebo komunistická strana Česko-Slovenska
nebo kdokoliv jiný.
A čili to, co platilo?
A padon, ona je to možná nejspravnější strategie přežití.
To, co platilo,
řekněme v protektorátu do jisté míry,
a já vím, že tady ty analogie
jsou jako velmi pokulhávající,
děkuji jako všechny analogie,
nicméně.
To, co platilo v protektorátu,
od to, co platilo v těch jednotlivých fázích komunismů
do jisté míry, platí i teď,
že ta většina těch lidí,
jak vy říkáte, je loztejná
a vlastně záleží na tom, jak dobře se jim darí
a podle toho jsou nebo nejsou spokojí.
Počítě to platí, ale zároveň platí,
že ti lidé,
na které s odstupem času
my pohlížíme na ty poražené,

na ty zráce, na ty kolaboranti,
tak oni velmi často,
určitě nevšichni, někteří to dělali
prostě zase zprospěchu,
ale někteří to dělali opravdu
z pocitů, že dobře činí.
Opravdu té myšlence věřili
a teď jako můžeme
přemýšlet tom, co je horší,
jestli za palený fanatik
nebo jestli oportunistu,
který za peníze, za výhody
půjde z kýmukoliv.
Mám pocit, že v dnešním době
třeba z půsto lidí věří tomu,
co říkáte, te lidi, která je vysite
s chvílí neslušně,
že to neopakujte.
Tak já myslím, že oni
často věří tomu, co říkají,
že to není tak, že by...
Tak ano máme tady lidi,
který věří, že ze mě placatá.
Máme tady lidi, který věří,
když vypějou savo, tak si vylečí
rakovinu otázka
co s tím.
A nebo je tam taková úvaha,
která může
s tím, že když se změní režim
o zovkách,
tak ten, kdo byl neúspěšný, může
být úspěšný. No tak to tam je vždycky.
To tam je vždycky, a je to
zase to určitá skupina lidí,
která se v těch děnách objevuje
znovu, znovu, nevím, jak je veliká.
A která se vždycky
dokáže, a někdy i několikrát
za sebou různých režime,
která se dokáže přísát
na tu momentální vládnoutří
skupinu a profitovat z toho.

Máme v naší historii, máme spoustu lidí,
a pak plinulé přešli
do služet přátelné bezpečnosti.
Prostě šli zatím, kdo byl
zrovnou moci. A zase možná to je
vlastně logické, možná to
antropologická konstanta.
Co to znamená? No to znamená,
že si jako silnější kmen výtěží
tak se k němu přidám.
A přežil. A tak ono to bylo
podobně i
po tom roce 89.
No samozřejmě. Že tětí
úspěšní
tět, co stoupili do strany
v 70. a 80. letech
tak si myslím, že vytrtělá
vyčná tam z nich stupová sopartomizmu
níkoliv v tom,
že by věřili komunistické myšlence
nebo že by dokonce byli vyčáci,
to si vůbec o nich nemyslím.
A pak přesně plinulé přešli do jakékoliv
politické stanej, která pro ně byla
zase výtahem nejenom k moci,
ale prostě je k prospěchu.
A je to diskolefikující, nebo co to vlastně vypovídá?
A si to vypovídá o povaze
těch lidí, my se nad tím můžeme
se narepohorošovat,
ale vždycky budeme mít menší majetky než oni.
Na druhou stranu máme takového prezidenta,
který je často kretizová,
na jemu často připomínaná
ta budouc, ta vytah jeho minulost
a to, že byl rozvětšika všechny tyhle věci
a on říká,
že pak nejenom on
jeho zastánci říkají,
že tak pozdější kariéra,
jak se to vyvážila,
na druhou stranu převážila,

tak asi to není konstantin.
No určitě ne,
já si myslím, že jste narazil na pana prezidenta,
myslím, že on je typickou ukázkou
člověka, který si tohle to svoje
selhání, kterou on si je vědom,
které si odpracoval,
mnoho násobně odpracoval.
Máme tady řadu lidí, který byli
v komnetické strane, měkterí dokonce
ve funkcích
a druhou polovnou životas chvali
úplně nek Pavel Kohout například,
zapálený svazák,
zapálený budovatel komunistické hrá je
a potom
jako statických artista, člověk
pro československý dizenta
pro obnovu demokracie uděl strašně moc.
Člověti lidé, kteří vlastně mění
ty dějiny a teď se vracím zpátky
k tomu přežití, tak těch je vlastně
menšina nebo mění, já nejme
si mění dobré zpořád.
No těch, kteří mění dějiny,
rozhodně vědské menšina.
Ale těch, kteří nějakým způsobem
možná i v nějaké te nejostřežíky
v laboraci, tak to jsou vlastně
extrémy a mezi tím je
ta většina, která se snaží.
Většina, která čeká, a čeká, kterou padne.
Občas tak máme,
máme celonáhrovní
vzednutí několikrát ve 20.
stoletě, těch, co jsou trádemonstrací,
o 28. urína 39.
Nebo rok 69.
Nebo
i rok 68. samozřejmě,
nebo 17.85., kdy
když to vypadlo, že celá společnost
chce změnu.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Jiří Padevět. Věčný antisemitismus, kolaborace a snaha přežít, hrdinství a komunistická (ne)totalita

Ale tohle je taky relativizované.
Jednak není celá nikdy,
plné václavské náměstí neznamnáš
tě celou společnost,
a jednak
ředa z těch lidí, kteří si tu změnu přejí.
Tak jsou pak třeba z té změny
sklamání.
A nebo, co jsem slyšel vlastně od celé řady lidí,
řadil lidí na těch
náměstích, tam byla mimujena, protože
prostě chtěli to, co viděli v tom německu.
Nápadným německu.
Oni počítali s tím, že nadále zůstanou
tější sociální vyhry, které mají,
jak tomu bude úplně krámy, takzvaného
západního zboží.
Což se se ne nestalo, protože to nejde.
Vlastně je tohle to nějakým
poučením pro
politiky, nebo co si z toho vzít?
Co si z toho vzít?
No, vzít si z toho,
že
asi to, že
plné václavské náměstí ještě neznamná,
že
no to je dobré
zpojení, protože je pravda,
že současní politici měli nedávno
plnou letenskou pláň, kde bylo 300 tisíc
lidí, a myslím, že pro nejich
podporů by se dnes 300 tisíc lidí
nesešlo, a je otázka, jak se by se zěšlo 300 lidí.
Tak já myslím, že
300 tisíc lidí na letenské
pláni
nebyla ani tak podpora
té hdejší opozice, když často
stečně lečit. To je pravda, to je pravda.
Pro test, pro ti jednomoli
garcholi.
Ano, to je pravda, a to byl

kde se spojili velmi různé názorové
pravdy. Byla to z moje strany
příležitostná skratka, ale zároveň to vypovídá
a něco o tom, že
pokud se mě to vrta, jestli si myslím, že dnes
by se sešlo 300 tisíc lidí na letné
na podporu této vlády, tak se obávám,
že nesešlo. No
proti ní, ale ostatně taky ne.
No proti ní taky ne. Je otázka, je otázka.
Proti ní se na letenské pláni sešlo asi
kločí. No, mám si mě, že pro grafích
bylo ich tam, bylo ich tam víc.
Na to posledním ich tam bylo tisíc,
řekněme. Na letenské pláni?
Aho. To byl
ta poslední do jednou demonstrace
Jensricha Reichla, která potom jeřila na letenskou
pláni, tak tam ješlo. Jošli myslíte.
Tam už pár set lidí byl.
Mění se váš pohled
na to, jaké
ty dějiny vlastně byli, ty moderně,
ty chavme o tom 20. století, protože
to všechno ostatní, je
po služité iště je zároveň trochu
měně relevantní, ale když to je taky otázka,
ale mění se váš pohled na to, jaké
je to 20. století bylo. No, tak když to vezmu
úplně osobně, tak znam, k tomu,
že já nemám o lidském druhu
žádné iluze, tak
se moc vlastně neměnit ten pohled. A co to znamená,
že nemáte iluze? No,
vím, nebo vím. Tuším,
že většině lidí je
neschopna, ale vlastně někdy
dohnána k tomu silhání.
Nezoudím, somozřejmě. Já jsem se
v takhle dramatické situaci
někdy neodstlo a
nechtěl bych si v ně odstnout,
takže se snažím nezoudit.

A
ale jako, když se pojedete do 20. století,
tak jsem se souvněm
velmi výrazné pozitivní postavě,
těžké Jan Patočka, nebo Václav Havel
a douší je douší, nebo
Josef Mašín starší.
Ale zároveň v tom 20. století
je neuvěřitelné množství
lidí,
kteří velmi výrazně
selhali a někteří dokonce selhali několik
krát. A pak co tam lidé
jejich život je v podstatě
kontinuálním selháním. Z dnešního
pohledu. To jsou který lidé.
Například, například
poručík, takzvaný poručík
Vladimír Smarčina,
který byl zaprotektorátu s řidně
Confidentem Gestapa,
některé archivní dokumenty
tomu velmi napovídají,
který se okupace příslušníkem
revolučních guard,
který masakroval Němce
v Mariánských radčicích,
kde probíhali vraždy
z násilnilání žen
můčení,
který za to byl potom
krátce vyšetřován.
A pak o komunisté v 1.50. roce
vysadili jako agenta
vojenské kontrolozvědky do Německa
a do Vídně. Tam se dopušil
nějakých majetkových kriminálních
stáli zpátky do Česko-Slovenska,
stal se Confidentem Státným Bezpečnosti
a tomu věděl, že ho až do 70. let.
Že to je osud opravu
jako kontinuálního hnusu a selhání.
A tak vy chydi asi moc není.

Tak vy chydi moc není,
ale příběhy, příbeji, protože nejsou
moc přítomné ve veřeném prostoru,
tak jsou velmi, velmi
byzarní, velmi, velmi zajímavé.
Na zem podobných osudek několik
zpracovávám do mé příští kni.
Do vaši nové kni.
Přeslední kni. se vynuje
3. republice. A tenová kni.
se bude mnovat těmto selhání.
Tak se bude mnovat český bestiář.
Bude to podobné příběhy,
jako jsem teď vylíčil.
A budou to tedy tedy tě nejhorší z nás?
Budou to určitě nejhorší.
Budou to lidé,
kteří si třeba někdy
kdy to selhanie nevyromovali.
Ale hlavně to budou lidé
v podstatě veřeně neznámí dnes.
Já se pokusím vytahnout
v Českých osudů
a ukázat na nich
ne to, jak jsou tě vydel odporní
nebo co hnusné uděvali.
Ale ukázat na nich,
že tohle se k lidně může stát každému z nás.
Všichni bychom mohli...
Všichni bychom mohli se selat.
A to jsem se chtěl právě zeptat
z vašou pohledu, proč to vlastně nělat?
Český bestiář je,
že tam je nějaké poučit.
Tam můžeme vidět to,
že i mi bychom bývali, byly mohli být...
Byla opravdu bizarný.
Čemu to lidi dohánila,
někteří se do toho samozřejmě pustili?
Já si říkám,
pokud ten nadporučík
smršená, kterého jste zmíněl,
měl tu schopnost

opravdu být na té špatné stveně
prakticky ve všech režimách, kterými prošel.

Ale on je vlastně i na tu knížku.

On je pro extrém dípad.

Já jsem svánil, vzal to o nejhoršit.

Řekám si, že ta buž

asi musí být nějaká inklinace

nevím si chopát, nebo něco takového.

Určitě, určitě.

Aspoň podle toho, co provádil němčám

v 45. letě, tak minimálně

deviantní sadist.

No, ale takových větí se tehdy dělo víc.

Dělo se jich víc, ale takhle extrémní sadismus

děli se hromadné masakry,

ale takhle extrémní sadismus

vůči jednotlivým lidem

je i na ty poměry leta 45

jako příliš.

A tu smrčnovu jednotku taky

jako jednotka armády na konec rozehnala.

Měli to bylo skočně příliš i tehdy.

Já se jenom na krátkce zastavím

u něčeho, co se děje právě teď.

Když se se o tom bavíme, když

když vidíte

videa a popisy

zábyry z toho, co se dělo

v Izraeli, co tam pachala

pachle teroristé

s organizace Hamá.

Já už jsem rád, že se neříká bojovníci,

to se ještě na začátku

toho konfliktu někdy v Medích objevilo,

když se neříká bojovníci Hamá,

co to jsou teroristé.

Tyhle nepochybně byli teroristé,

zvláště, kteří prováděli to, co prováděli,

tak jak to vlastně zapadá

do těch děje násilí, řekněme?

No, zapadá to do nich proto,

protože násilí je prostě přítomla

kontinuálně.

Jsme v Evropě měli to štěstí,
že už ho nemáme díky v Ladímru Putinovi,
že jsme tedy neměli velmi dlouho válku
od koncedrojtvej války
a odvikli jsme tomu,
jako součástí veřejného prostoru,
ale jsou území, a to je
přesně území blízké východu,
kde to násilí prostě veřejné, je neustále.
Takže vlastně
je to spíst přítomě nějaké
reality,
víc než
myslevení šok, něco úplně,
není to nic nového, protože samozřejmě jako...
Na ty zábědy jsou se velmi podobné
těm zábědům, ktevě
prozvoval takzvaný islámský stát,
velmi podobné.
Ten způsob toho natáčení,
ten způsob provedení je téměř identice.
Ono to trochu může působit jako
návrat jiné doby, jako návrat
středověku, když to přereno.
Tohle se dělo
i ve střední Evropě.
Podobné zábědy, pokud by byli mobilní telefony,
tak byste viděli jednak
z masakru, jednotek SS,
které tady probíhly na konci války.
A nebo to vyhánění.
A nebo nebo z masakru v postolopartech nebo na dalších místech.
Takže
to, že to nás lepší
přítmé vřeném prostoru, o to se taky trochu starajíte technologie.
Tím vlastně říkáte,
že toho terroru, který teď
vidíme, jako my jsme ho schopní.
Ano, samozřejmě.
Jeho teď neděláme, protože jsme
jako jiné, ale nejsme jediní.
Je, jsou lidé,
který

[Transcript] Čestmír Strakatý / Jiří Padevět. Věčný antisemitismus, kolaborace a snaha přežít, hrdinství a komunistická (ne)totalita

v sobě neustále
krmí to hodnější zvíře
a
jsou lidé, kteří krmí to zlé, ale někdy se to
děkne.
Nikdo prostě, já jsem s mě nikdo nemůže říct,
já bych v živoutě nikomu neoblíčko.
Může se dostat o situace, kde to prostě
bude muset udělat.
A tím se vracíme k tomu,
že jste říkal, že nesoudíte.
Protože
nejsme v těch kůřích těch
nesoudím, ale jsou
osoby
a minimálně tady ten poručík smerčina
nebo třeba Klement Gottwald,
o kterých si prostě myslím,
že to je zásadní negativní postavy.
A tohle je zase
zase nad rústranou,
i tyhle ty zásadní negativní postavy
a to je taky potřeba
si pořád uvidomovat,
činily někoho
třeba šťastným,
to je blízké, měli děti,
třeba je dobře vychovávali,
nebo aspoň dobře v rámci z výchmožností.
A je to důležité?
No, důležité je v tom, a zase
v tom uvidomování si toho,
že někdo může být
pro sousedy laskavý otec od rodiny,
který pravidelně vytírá
chodbu, který se ke všem
sousidům chová slušně
a pak si vejme, jak to vkůjadé
prostě do koncentračního tábora,
který vlastně říká.
No, a
která je ty další negativní postavy
z vašeho pohrudu, by to byl,

která byste zmínil?
Gottwald, smerčina, ano?
V podstatě celéto vedení
zprátilo z Moskvy
v 45. roce
Gottwald slánský nose
pozdější boužel ministr v Nitra
Václav Kołpecký
to byly v podstatě
politční genkstry.
Pak samozřejmě
postavy z protektorátní minulosti
určitě faši stajan
Rys Rosévač, Emanuel Morevec
je komplikovaná postava,
tam to není úplně jednoznačné, protože tam
ten jeho život před protektorátem
je úplně nyní
než ten, který začal
v roce 1939
takže těch
viložení negativních postav
pravů jako zase není tolik
ale zase jsou tu některý
vyšetřovatelné státní bezpečnosti
Vladislav Máha, který umlátil fara
de tů fara a de uši je další
no a to jsme pořád v těch 30. 40.
a 50. letech
a dál už ne treba jít myslíte
no dál už se to opravdu
já nechci říkat rozměľňuje
to není úplně trefné zlovo
ale dál už ten komunistický režim
používá trochu jiné metody
nicméně pořád se ještě
měře těmi vyšetřovateli státní bezpečnosti
našli lidé, který byli vlastně
zavraženiíhodní, pořád se tedy našli
ať už lokální
nebo celostátní funkcionáři
té strany, který programově
někomuš kodili

takže našli by se
děkali figuri z toho
s těch vyhroceníších období
se prostě lépe popisují
a po roce 89 byste
ty figuri
podobné řekněme
današel
moc děkuji, že jste doposlouchali až sem
zbytek rozhovoru
nejdete na hero-hero.co
o Lomeno Čestmin
a uslyšíte v něm třeba tohle
no tady za vám a psi nebude chodit biska
jste na někou, jak vám vyhodíme děti ze školy
ale většina deníků
byla patřila nějaké politické strany
nebo nějakému politikové dokonce
takže ty noveny byly
zásedně politické a zastávali
stanoviskou té politické strany
no dávím se pozdrav na stranický tisk
a tak výtud nesě
no tak já myslím, že má frauše
prodaná nebo byla prodaná nedávno
na druhou stranu
to je zase doba
toho vyřejného násilí
vlastně zabíciť svého Němce
je něco vlastně na prostě normalní
a vlastně i společenský žádoucí
tam je ten problém, že vlastně
každý bojovník za svobodu
a zase jsme trošku zpadky v tom Izraeli
je pro někou teradista
a mám opak každý teradista
je pro někou bojovník za svobodu
poutiny je jenom destylát toho růzství
tak se ale za těch 100 let
nemusí taky nic ne musí
musíme koexistovat, v nějakým slůsobem
táska je z takovým existenci
takhle i diplomatických dolot

nebo na základě nějaké nové berlínské zdi
která bude někde na východě Polska
no a ideálně samozřejmě
připravení se bránit
no to samozřejmě